

[Socialministeren.]

ventioner, som uden væsentlig Ulempe kan ratificeres.

Vanggaard: Jeg fremdrog Navne paa en Række betydende Stater i vort Nabolag, som ikke har ratificeret, og, som det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft oplyste, er det i det hele taget kun et Mindretal af Folkeforbundets Stater, der har ratificeret, saa vi er ikke i daarligt Selskab, naar vi nægter at medvirke til denne Konvention.

Socialministeren (Steincke): Det er netop det, jeg sagde, at Venstre ikke vil ratificere, før man ikke kan være bekendt at lade være.

Jesper Simonsen: Nu har Oppositionspartierne fundet paa det Argument, at man med Hensyn til denne Konvention ikke skulde indtage nogen særlig tilbagetrukken Stilling. Det var et kosteligt Forsøg, for kan man være mere tilbagetrukken overfor en Sag end ved, at man ikke vil stemme for den, men vil stemme imod den?

Vanggaard: De sidste Bemærkninger af den højtærede Socialminister savner enhver saglig Begrundelse.

Hermed sluttede Forhandlingene.

Forslaget til Rigsdagsbeslutning (se Tillæg C.)

vedtoges med 68 Stemmer mod 39.

Formanden: Der vil nu blive givet Landstinget Meddelelse om denne Vedtagelse.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Anden (sidste) Behandling af Forslag til Rigsdagsbeslutning vedrørende et af den internationale Arbejdskonference i Genève i Aaret 1921 vedtaget Udkast til Konvention angaaende en ugentlig Hviledag i industrielle Virksomheder.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 1887; Udvalgets Betænkning findes i Tillæg B. Sp. 2163).

Ordføreren (Jønson): Som ærede Medlemmer vil se af Betænkningen, er det heller ikke denne Gang lykkedes at opnaa Enighed i Udvalget om en Ratifikation af

denne Konvention. Jeg og øvrige Medlemmer af Regeringspartiet maa udtale vor allerhøjeste Beklagelse af, at man ikke er i Stand til at godkende en saa naturlig Sag som den, der ligger i, at ethvert Menneske i det mindste skal have een ugentlig Fridag. Selv Mindretallet har ikke kunnet finde noget Grundlag for sit Standpunkt, idet Mindretallet udtrykkeligt siger, at der neppe er noget Land, hvor denne Sag ikke i Realiteten er gennemført, uden Danmark. Ikke desto mindre peger man paa en hel Del andre Lande, som ikke har ratificeret. Ikke desto mindre nægter man at gaa med til at ratificere Konventionen. Jeg antager, at Modstanderne af denne Konvention i vore to Nabolande Norge og Sverige siger det samme: Saa længe Danmark ikke har villet gaa med, vil vi heller ikke. Paa den Maade gad jeg vide, hvilket Aarstal vi i det hele taget skulde komme til, naar denne Ratifikation skal foregaa.

Ærede Medlemmer vil se, at Socialministeren har skaffet sig Oplysning om en enkelt Industri, nemlig Mejeribruget, med Hensyn til hvilket Venstre gjorde gældende, at det ikke kunde indgaa paa en ugentlig Hviledag. Men hvis man ser, hvad Mejeriforeningen skriver, er man nødt til at tilstaa, at adskillige Steder navnlig i Vestjylland — og det ærede Medlem Hr. Vanggaard erkendte dog, at det hører til Danmark — har man en ugentlig Hviledag paa Mejerierne. I denne Skrivelse udtaler man, at det antagelig er af religiøse Grunde. Men hvilke Grunde der er til Stede, kan vi dog ikke her sætte os ind i; vi kan meget godt sige, at vi forstaar, at Mennesker, som virker en hel Uge, i det mindste skal have et Døgn fri.

Vi er i denne Foraarstid oppe paa 144 000 arbejdsløse, saa selv om Mejerierne virkelig skulde tage lidt mere Arbejdskraft, end der egentlig er Brug for, vilde det vel ikke være nogen Ulykke, men tværtimod en Lykke for de Mennesker, der saaledes fik Beskæftigelse. Man fremfører ogsaa det Argument, at Mælken skal under Forarbejdning hurtigst muligt. Hvorvidt dette er rigtigt, er vi ikke i Stand til at skønne over; men jeg gaar ud fra, at den Mælk, der produceres i Vestjylland, er lige saa omtaalig som den, der fremstilles andre Steder i Landet.

Der er korresponderet med det internationale Arbejdsbureau i Genève om, hvorvidt man kunde undtage Mejerierne fra denne Konvention, og man kan se af det Svar, der foreligger fra Direktør Albert Thomas, at han egentlig ikke finder, der er